

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK
wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!
Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA
płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 169

Katowice, poniedziałek 25-go lipca 1932 r.

Rok 31

Niebezpieczeństwa węglowego niedoleństwa.

Problem węglowy w Polsce przykuwa znowu uwagę rządu i społeczeństwa. Sytuacja w przemyśle węglowym jest naprawdę zatrważająca i Syndykat węglowy uderzył na alarm. W porównaniu z rokiem najlepszej koniunktury dla węgla (1929) produkcja obecna spadła do 62 proc., zbył do 60 proc., zapasy węgla niesprzedanego wzrosły o... 223 proc. Wreszcie liczba zatrudnionych zmalała ze 134.000 na 91.000 robotników!

Przytem wywóz na rynki obce kurczy się z miesiąca na miesiąc.

I otóż tego właśnie względu uchwycił się przemysł węglowy, aby wystąpić do rządu z żądaniem dalszej pomocy, nowych ofiar. Ba, i to ofiar nietylko ze strony rządu. Przemysł domaga się bowiem nietylko zniżki taryf kolejowych o 1,20 zł. na tonie, co i tak odbiłoby się na ogólnym stanie kolei — w konsekwencji zmusiłoby je do szukania ratunku przez... podwyższenie taryf na inne artykuły.

Przemysł zażądał coś więcej: nowych ofiar ze strony robotników, a więc skasowania urlopów robotniczych, przedłużenia dnia pracy i redukcji ciężarów socjalnych.

Litanja tych żądań — jak widzimy — nie jest ani krótka, ani blaha. Będą się mieli nad czym zastanowić i minister przemysłu, i skarbu, i pracy, i komunikacji.

Zanim przemysłowcy uzyskają ostateczną odpowiedź, której przesądzać w żadnym razie niepodobna, można już obecnie zwrócić uwagę na luki w ich rozumowaniu.

W argumentacji kartelu dominującą rolę gra właśnie eksport. Eksport gwarantuje wysoką stan zatrudnienia, eksport daje Polsce aktywność bilansowi handlowemu, eksport przysporzył miliard złotych waluty za ostatnie trzecie i t. d., i t. d. Zaczniemy od owego „miliarda“.

Nie spadł on z nieba i nie jest zasługą kartelu. Złożyło się nań całe społeczeństwo. Rynek wewnętrzny przez 3 lata płacił za węgiel podwójnie i potrójnie.

Jest kwestja do dyskusji — panowie przemysłowcy — czy kraj na tych dopłatach zyskał, czy stracił, czy ów miliard nie kosztował nas znacznie drożej!

Syndykat węglowy traktuje rynek wewnętrzny jak trzeciorzędny folwark, nie odgrywający w ogólnej kalkulacji i w rozmiarach produkcji poważniejszej roli. Ale dyrektorowie Syndykatu przechodzą do porządku dziennego nad faktem, że cukrownie, gorzelnie i przemysł rolny w Poznańskim zastępują węgiel torfem, a Kresy zaś Wschodnie — palą już tylko drzewem... Tymczasem eksport jest przecież tylko częścią ogólnego zbytu.

Już tylko dni dzielą nas od podpisania paktu nieagresji z Rosją.

Warszawa. W najbliższych już dniach — jak donosi agencja „Iskra“ — nastąpi w Moskwie uroczyste podpisanie polsko-sowieckiego paktu o nieagresji.

Pakt podpisać ma poseł polski w Moskwie min. Patek oraz Komisarz Kre- stinski, zastępca bawiącego w Genewie Kom. Litwinowa.

Pakt, o którym mowa, jest już od

dłuższego czasu uzgodniony i nawet został w dniu 25 stycznia parafowany.

Opóźnienie podpisania nastąpiło z tego względu, że Polska, będąc związana układami z Rumunją, czekała na ukończenie rokowań tego państwa w analogicznej sprawie.

Ponieważ jednak rokowania między Rumunją a Sowiecami natrafiły na wielkie trudności, a to na tle kwestji bellarabskiej, Polska postanowiła już dopełnić uroczystego podpisania.

Nie wpłynię to — rzecz prosta — na nasze stosunki z Rumunją, gdyż z jednej strony podpisanie paktu nastąpi za pełną jej wiedzą i porozumieniem, z drugiej zaś — pakt nie wejdzie w życie przed ratyfikacją, ta zaś nastąpić może dopiero w jesieni.

W ten sposób są wszelkie dane, że w międzyczasie rokowania Moskwy z Bukaresztem, — w których zresztą pośredniczy Warszawa, — będą pomyślnie zakończone.

Dziś odpowie za swój szaleńczy czyn zabójca prezydenta Francji.

Paryż. W dniach 25 i 27 lipca br. odbędzie się przed sądem przysięgłych rozprawa przeciwko Gorgułowowi. Akt oskarżenia zaznacza m. in., iż twierdzenia świadka Lazarewa, że Gorgułow należał do czeki nie udało się ani udowodnić ani zdementować. Należy przypuszczać, że oskarżony zamieszkuje na terenie, gdzie wrzała walka między zwolennikami a przeciwnikami nowego re-

żimu, musiał kolejno brać udział w walkach po jednej i drugiej stronie. Z pobytu Gorgułowa w Czechosłowacji, gdzie był pod ścisłą obserwacją władz policyjnych, sąd posiada obfity materiał. Czeskim władzom nie udało się stwierdzić prawdziwości doniesień, że Gorgułow pozostawał w kontakcie z bolszewikami. We Francji również nie stwierdzono, by należał do związku wywro-

towego, przeciwnie według wszelkiego prawdopodobieństwa Gorgułow nosił się z zamiarem założenia organizacji niezależnej t. zw. partji zielonej, której dążeniem miało być zwalczanie bolszewizmu w celu utworzenia w Rosji dyktatury narodowej. Statut tej partji opracowany został przez oskar. Gorgułowa. Po aresztowaniu Gorgułowa emigracja rosyjska ze wszystkich krajów świata powiadomiła sędziego śledczego, iż oskarżony jest agentem Z. S. R. R., jednak żaden ze świadków nie poznawał w Gorgułowie jednej i tej samej osoby. Rozmaite i nieraz wręcz sprzeczne zeznania świadków wprowadziły tylko zamieszanie. Stwierdzono że przed przybyciem do kraju z Europy Centralnej Gorgułow znany był pod tym nazwiskiem a szczegóły różnych poczynań, odnoszące się do pobytu w czasie wojny na froncie są zgodne z informacjami b. oficera rosyjskiego generała Lantjewa, przewodniczącego organizacji białych w Czechosłowacji. Według aktu oskarżenia, Gorgułow czynił wszelkie wysiłki w celu uregulowania swej sytuacji materialnej. Wszędzie jednak daremnie. Zawszad go wydalano, zakazano mu prowadzić praktyki lekarskiej. Położenie oskarżonego w przeddzień zamachu było rozpaczliwe. Był on bliski nędzy. Ogarnął go wówczas gniew i chęć zemsty. Ten stan moralny przyczynił się w znacznym stopniu do decyzji zamordowania prezydenta kraju, do którego się rozczarował. Gorgułow zeznał, iż przygotował i wykonał swój zbrodniczy plan z własnej woli i nie miał żadnych spólników i działał wiedziony chęcią zemsty za to, iż wszystkie kraje a zwłaszcza Francja okazała brak zainteresowania dla jego gnębionej ojczyzny. Oskarżony zeznał, że morderstwa dokonał z premedytacją i myśl dokonania zamachu zrodziło się w jego mózgu w pierwszych dniach maja. Gdy oskarżony przeczytał wzmiankę w dziennikach, iż prezydent Doumer w dniu 6 maja uda się do pałacu Rotszylda, natychmiast zdecydował się przybyć do Paryża celem dokonania zamachu.

Przedwyborcze obietnanki Hitlera na Śląsku Opolskim.

Nyssa. 22 bm. odbyła się tu w obecności Hitlera wielka manifestacja przedwyborcza narodowych socjalistów. Na wiecu obecnych było około 12 tys. ludzi łącznie z umundurowanymi hitlerowcami. Po zagajeniu manifestacji zabrał głos Hitler, który tego samego dnia przemawiał w czterech miejscowościach na Śląsku i podróż odbywał na własnym samolocie. W przemówieniu swem Hitler ograniczył się do ostrej krytyki systemu sfer rządzących i do zapewnienia że „w trzeciej Rzeszy“ będzie lepiej: będzie wolność(?), chleb(?), praca(?) i sprawiedliwość(?). W dalszym ciągu swego przemówienia Hitler zapowiedział zlikwidowanie wszystkich partji i walkę do ostateczności najostrzejszymi środkami. W końcu Hitler oświadczył, że pozdrawia braci z zagranicy, i że nadejdzie czas(?) gdy odbiorą(?) ziemie 13 lat temu zabrane Niemcom(!). (t)

Zanik konsumpcji na rynku wewnętrznym, wywołany „sztywnymi“ cenami, jest ilościowo wyższy od całego eksportu. Na fatalny stan zatrudnienia na Śląsku i w Dąbrowie, w większej mierze wpływa ów zwycięski torf, niż kurczenie się eksportu.

Bądźmy szczerzy. Przemysłowcy nie są tak naiwni, by wierzyć w możliwość wzmocnienia lub choćby utrzymania na jednym poziomie eksportu węgla. Świat coraz mniej, niestety, potrzebuje węgla, tak samo, jak drzewa i cukru.

Gliwice. Dnia 22 bm. w ogrodzie tu „Gesselschaftu“ przemawiał Hitler, który przybył tu samolotem z Nyssy, witany przez tysięczne rzesze hitlerowców. Nie wysuwając żadnego programu Hitler stwierdził, że **jakkolwiek nie poczuwa się(?) do odpowiedzialności za działalność obecnego rządu Rzeszy, uważa, że ostatnie wypadki w Berlinie a mianowicie ustanowienie komisarza dla Prus i usunięcie dotychczasowych ministrów pruskich było naturalną konsekwencją biegu wypadków i gdyby on był u władzy zmiany w tym kierunku dokonałyby się szybciej i gruntowalej.** Ruch narodowo-socjalistyczny silniejszy jest nad partje. Narodowi socjaliści grupują w obronie niemieczyny wszystkich bez różnicy klasy społecznej zawodu i wyznania. Walka wyborcza nie jest walką o rząd czy o koalicję rządzącą lecz walką dwóch systemów. (t)

Wszelkie wysiłki, aby tendencję tę odwrócić, są bezowocne i to zarówno dla nas, jak dla węgla angielskiego.

Nie sposób już tedy opierać całej gospodarki węglowej na filarze eksportu. Filar — to za słaby, a ustawiczne podpieranie go i wzmacnianie, za daleko mogłoby nas zaprowadzić.

To też pp. przemysłowcy gorszą już mają dziś sytuację, gdy występują z planem nowych ofiar z tytułu eksportu.

E. P.

Nowe rozporządzenie o paszportach zagranicznych.

Ogłoszone zostały rozporządzenia o paszportach zagranicznych, wydane celem zastąpienia wszystkich obowiązujących dotychczas w tej mierze przepisów, rozproszonych po różnych publikacjach urzędowych. Według tych rozporządzeń, do wydania paszportu zagranicznego upoważniona jest w każdym poszczególnym wypadku ta powiatowa władza administracyjna, na terenie której zamieszkuje starający się o paszport. Inna, niewłaściwa pod względem miejscowym władza powiatowa może wydać paszport tylko wówczas, jeśli konieczny jest pilny wyjazd, a udanie się do władzy właściwej jest szczególnie utrudnione lub spowodowałoby zwłokę, udaremniającą osiągnięcia celu podróży.

Starający się o paszport winien wnieść podanie, załączając: dowód pozwalający stwierdzić obywatelstwo polskie, dowód zamieszkania w miejscowości, należącej do danej władzy paszportowej; dwie fotografie nienaklejone, rozmiaru około 4,5x6 cm, przedstawiające dokładnie twarz bez nakrycia głowy. Podlegający służbie wojskowej, winni ponadto przedstawić dowód, że ze względu na ich obowiązek wojskowy nie ma przeszkód do wyjazdu zagranicę. Przytem władza może uwolnić od obowiązku przedstawienia dowodów obywatelstwa oraz dowodów związanych ze służbą wojskową, jeśli i bez tego znanej jest obywatelstwo polskie i stosunek do wojskowości petenta.

Władza odmawia paszportu: jeśli wydanie mogłoby zagrażać dobru państwa, bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu; osobom, które w myśl prawa cywilnego znajdują się pod władzą osób innych, a nie przedstawiają dowodu, że otrzymały od nich względnie od sądu opiekuńczego pozwolenia na wyjazd; osobom, mającym odbyć karę pozbawienia wolności oraz osobom poszukiwanym w celu odbycia aresztu lub w celu doprowadzenia w związku z przestępstwem, zagrożonym karą pozbawienia wolności.

Do paszportu w wypadku odbywania wspólnej podróży, mogą być dopisani: żona w paszporcie męża oraz młodzież do lat 16 w paszporcie ojca, matki, opiekuna, lub pełnoletniego brata czy siostry.

Paszporty mogą być wystawiane na okres najwyżej 3-letni i w czasie swej

ważności upoważniają do wielokrotnego przekraczania granicy oraz udawania się zagranicę do kraju względnie krajów, wskazanych w paszporcie. Jednakże władza może tu ograniczyć zarówno okres ważności paszportu jak i ilość dozwolonych przekroczeń granicy. Paszport może być prolongowany na okres nie dłuższy, niż 2 lat.

Oprócz paszportów jednoosobowych i rodzinnych mogą być wystawiane paszporty zbiorowe dla grup, składających się z co najmniej 10 osób, odbywających wspólną podróż zagranicę, jeśli podróż zostanie uznana za posiadającą znaczenie dla interesów państwowych, gospodarczych, kulturalnych lub społecznych. Paszporty takie mogą być wystawiane

na czas nie dłuższy niż 2 miesiące i nie mogą być przedłużone. Jeden paszport zbiorowy może obejmować nie więcej niż 50 osób. O wydaniu paszportu zbiorowego decyduje wojewódzka władza administracyjna, która wyznacza do załatwienia odnośną władzę powiatową. Do próby o paszport zbiorowy trzeba załączyć tylko dowody, pozwalające stwierdzić obywatelstwo polskie petentów. Dowody zamieszkania, fotografie i dowody związane z powinnością wojskową winny być załączone tylko wówczas, gdy pobyt zagranicą ma trwać więcej niż 4 tygodnie. Dla ustalenia tożsamości każda z osób pomieszczonych na paszporcie zbiorowym winna mieć przy sobie właściwy dowód z fotografią.

Podle kłamstwa niemieckie o Polsce bezkrytycznie powtarza prasa holenderska.

Haga. Holenderska prasa podaje następującą wiadomość, datowaną z Berlina:

„Według sprawozdania otrzymanego od naszego korespondenta we Lwowie, od kilku miesięcy panuje w większości powiatów Galicji Wschodniej i Wołynia, jak również Polesia, wielki głód (!). Dotknięte nim są przedewszystkiem i szczególnie silnie wsie ukraińskie u podnóża Karpat. Na Huculach, na południe od Kołomyj, są wsie, których mieszkańcy od miesięcy nie jedli chleba (!). Ale także w Galicji środkowej aż do Białej Rusi, od Karpat do Wilna, setki tysięcy (!) rodzin włościańskich pada ofiarą głodu, albowiem rząd polski nie podejmuje żadnych środków, aby pomóc przeciwdziałaniu tej klęsce. Komitety ratunkowe, organizowane w celu miesienia pomocy, nie są w stanie, z powodu złego stanu ekonomicznego, w jakim znajduje się Polska, dostarczyć cierpiącej ludności nawet najpotrzebniejszej żywności.

Jak zginął ostatni car rosyjski?

W dniu 17 lipca minęło dokładnie lat 15 od czasu zamordowania cara i jego rodziny w Jekaterynburgu. Z tej okazji zamieszcza jeden z bawiących tu publicystów rosyjskich autentyczne szczegółowy o zamordowaniu cara, zaznaczając, że kiedy poseł niemiecki w Rosji hr. Mirbach dowiedział się o groźącym carowi i jego rodzinie niebezpieczeństwie, przedsięwziął natychmiast wszelkie starania u władz, celem umożliwienia carowi wyjazdu do Niemiec.

Lenin oraz jego współpracownik Swerdłow zgodzili się w zasadzie na opuszczenie przez cara Rosji i jego wyjazd do Niemiec, ale Swerdłow odegrał w tej sprawie podwójną rolę. Poza plecyma Lenina wysłał on kurjera do Jekaterynburga, polecając sowiektowi uralskiemu wykonanie wyroku śmierci na carze.

17 lipca o godz. 2 w nocy rozkazał sędzia sowiecki Jurowski zbudzić cara

pod pozorem groźącego mu niebezpieczeństwa. Car wyszedł ze swego pokoju, niosąc na rękę chorego carewicza. Car, carowa i ich syn usiedli na przygotowanej ławie, przy nich zaś stanęli lekarz przyboczny cara, jego lokaj, pokojówka i kucharz. Jurowski wyszedł z pokoju, wracając po pół godziny w towarzystwie 13 żołnierzy.

Car zapytał trwożliwie, co stanie się z nimi. Drugi sędzia sowiecki Wojkow odpowiedział: „Zbliża się godzina historyczna“. Następnie Jurowski odczytał wyrok śmierci i dobywszy rewolweru, strzelił do cara, który natychmiast padł na ziemię. Równocześnie oddało salwę 13 żołnierzy. Wielka księżna Anastazja padła skrwawiona na podłogę, gdzie ją dobili żołnierze bagnietami. Trupy pomordowanych przeniesione zostały na samochód ciężarowy, który zawiózł je za miasto, gdzie zostały oblane benzyną i spalone.

Dlaczego w Sowietach niema bezrobocia?

Czytając doniesienia z Sowietów, które stwierdzają, że kwestja bezrobocia w tym kraju prawie nie istnieje, zadajmy sobie pytanie: „Czemu tak jest? Czyżby to świadczyło o lepszej organizacji pracy w Sowietach“?

Na pytanie to daje ciekawą odpowiedź w jednym ze swych feljtonów, poświęconych wrażeniom z podróży po Rosji sowieckiej, znany pisarz p. Antoni Słonimski.

Jeden flegmatyczny Niemiec — pisze p. Słonimski — zrobiłby więcej przez dzień, niż pięciu komsomołców przez tydzień. Podobnego zresztą zdania było dwóch robotników amerykańskich, sym-

patyków komunizmu, z którymi zwiędzałem wielką pokazową fabrykę kaloszy.

Jeden z tych robotników, Polak amerykański, słabo zresztą władający językiem polskim, pracował również przy wyrobie kaloszy i znał się świetnie na produkcji.

— Panie, — powiedział do mnie, omi tu się chwala, że niema bezrobocia. Nic dziwnego, jeśli pracę jednego robotnika, wykonywa dziesięciu ludzi, Czy pan nie widzi, że w tej fabryce jest tłok? Przecież tu ludzie sobie przeszkadzają!

Oto tajemnica, dlaczego w Sowietach niema rzekomo bezrobotnych.

Z Śląska Opolskiego.

Z Zabrskiego.

We wtorek około godziny 1 w nocy na ulicy Następcy Tronu w Zabrze doszło pomiędzy hitlerowcami a komunistami do bójk politycznej, w wyniku której jeden narodowy socjalista otrzymał postrzał w głowę. Sprawcę aresztowano.

Zameżna Anna Szydło najechana została na ulicy Następcy Tronu w Zabrze przez samochód osobowy, który odrzucił ją w bok. Wskutek uderzenia głową o bruk, nieszczęśliwa doznała niebezpiecznego wstrząsu mózgu i innych obrażeń wewnętrznych. W stanie groźnym odstawiono ciężko raną do szpitala.

Przy wielkim udziale publiczności odbył się we wtorek w Zabrze pogrzeb werkmistrza Liebhardta, który, bawiąc na urlopie, utonął podczas kąpieli wraz z swą 8-letnią córką.

W dniu 15 lipca rb. było w Zabrze poszukujących pracy 16 470 osób, mianowicie 14 351 mężczyzn i 2 119 kobiet.

Z Opolskiego.

W sobotę rano nad powiatem opolskim przeszła katastrofalna burza, której towarzyszyło oberwanie chmur i gradobicie. Gwałtowny wicher wyrządził duże szkody. Nadto grom uderzył w kilku miejscowościach i wzniecił pożary. W Dąbrówce Ługniańskiej wskutek uderzenia gromu spłonęła stodoła rolnika Mikołaja Lotzwy wraz z wszystkimi maszynami rolniczymi. W Zuzeli uderzył również grom w domostwo Janochy, powodując pożar. Dzięki jednak ulewemu deszczowi niszczyielski żywioł poza strawieniem dachu, nie wyrządził poważniejszych szkód. Dalej w Wielkim Dobrzyniu grom uderzył w restaurację Repinka, w cegielnię Kijańskiego a wreszcie w słup telegraficzny, przyczem przewody elektryczne uległy spaleni.

Pastwą płomieni padła posiadłość Wawrzyńca Świerca w Krasiejowie. Właściciel przebudził się dopiero, kiedy płomienie już ogarnęły łóżko. Uciekł w koszuli nocnej. Ogień powstał wskutek wadliwej budowy komina.

P. Maksymilian Kośny, syn rolnika Kośnego z Chrościc otrzymał od pruskiego ministra opieki społecznej patent na wykonywanie praktyki lekarskiej. Przed trzema miesiącami osiedlił się w Opolu adwokat polski, p. Jan Kwoczek.

Z Prudnickiego.

W drodze z Raclawic do Głogówka padł ofiarą nieszczęśliwego wypadku motocyklowego mistrz stolarski Maus z Raclawic Niemieckich. Na krzywiźnie drogi w Wierzchu runął z motocykla i pozostał na miejscu z ciężkimi okaleczeniami. Towarzyszący mu książkowy Leipter z Głogówka został wyrzucony na bruk; z powodu złamania czaszki nastąpiła natychmiast śmierć. Nieszczęśliwy pozostawił żonę i czworga drobnych dzieci.

Dwuletnie dziecko młynarza Brod-korba z Przychodu wpadło do potoka młyńskiego i utonęło. Wszelkie zabiegi około przywołania maleństwa do życia były bezskuteczne.

Dziewięcioletni szkolarz z Komornik kapał się w pobliskiej rzece Osoblodze i utonął w głębokim miejscu. Jedena-stoletni kolega szkolny pospieszył na pomoc, ujął tonącego za rękę i tak dopłynął z nim na brzeg rzeki.

Z Strzeleckiego.

W czasie ostatniej burzy wpadł grom do oberży rolnika Witonía w Suchych Łanach, zabijając dwie krowy, podczas gdy koza, leżąca pomiędzy krowami, została nietknięta.

**Popieraj przemysł rodzimy
a dasz pracę bezrobotnym.**

